

2016. december 24. szombat

Lk 1,67-79.

„Félelem nélkül szolgáljuk őt, szentségben és igazságban... életünknek minden napján”

A mítosz történet szerint Zakariás és Erzsébet igazak voltak az Úr előtt. Az igazak, a legjobbak is lehetnek hitetlenek és értetlenek az Isten előtt. Ahol az ember nem hisz Isten „szavának”, a megérzett, megértett üzenetének, ott jelenik meg a jeleket váró hitetlenség. A hitetlenség elnémítja az embert.

– Számptalan esetben ismétlődik napjainkban is: hitetlenkedünk, jelet kérünk, elnémulunk, szólni sem tudunk. Az Istennek ilyen hitetlen és értetlen emberekkel van dolga! Mégis tőlünk vár valamit: legyünk tervének valósítói!

Keresztelő János születése örömet hozott a hegyvidéki otthonba. Erzsébet örült, mert teljesült kívánsága, megszűnt a szégyene. Megszólal a néma apa!... A szomszédok érzik, hogy valami titokzatosság lengi körül a gyermeket.

– Isten beteljesíti a várakozásokat, de az emberek nem értik. Örülnek, amíg csak az események kedvező külsejét látják, de megdöbbennek, amikor Istennek valódi szándékát fedezik fel: a saját személyükre szabott tervről vesznek tudomást!

Zakariás Isten dicsőítésébe kezd. Az Isten irgalmas! Az emberiség megváltó reménye érkezik. A „Fény” (mi már tudjuk: Jézus!) mutatja a boldogság útját. Az Isten irgalma aktiválja az embert arra, hogy keresse, megteremtse a békét önmaga és környezete számára. Az Isten úgy és akkor ad békét, ha elindulunk a békesség útján!

Karácsony vigíliáján vissza kellene tekinteni a négyhetes készületre, és számba venni, miként sikerült kicsit jobba lenni. Szoktam jeleket kérni? Milyen hitetlenkedéseim vannak? Sikertelenségeim elnémítanak? Világos előttem, hogy mi az Istentől nekem szánt út? Elindultam már? A külsőségek vagy a belső történések mozgatnak?

Horváth Józsi, *Tata-Táska*

Ady Endre: Az Úr érkezése

Mikor elhagytak,
Mikor lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.
Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép tüzes nappalon,
De háborús éjjel.
És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjúságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom

